

ŻYCIE ADELI

Rozdział 1 i 2

W KINACH OD 18 PAŹDZIERNIKA 2013

DYSTRYBUCJA W POLSCE

GF

GUTEK FILM

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

ŻYCIE ADELI : ROZDZIAŁ 1 i 2
LA VIE D'ADELE : CHAPITRES 1 & 2

Reżyseria

Abdellatif Kechiche

Scenariusz

Abdellatif Kechiche
Ghalia Lacroix

Montaż

Ghalia Lacroix
Albertine Lastera
Jean-Marie Lengelle
Camille Toubkis

Zdjęcia

Sofian El Fani

W filmie występują :

Léa Seydoux
Adèle Exarchopoulos
Salim Kechiouche
Jérémy Laheurte
Catherine Salée
Aurélien Recoing

Emma
Adela
Samir
Thomas
Matka Adeli
Ojciec Adeli

Producenci

Brahim Chioua
Abdellatif Kechiche
Genevieve Lemal
Vincent Maraval

Produkcja

Wild Bunch
Quat'sous Films

Francja
rok produkcji: 2013
czas trwania: 179 min.
35 mm – Dolby Digital
Kolor

„Życie Adeli: Rozdział 1 i 2” wzbudziło zachwyt już na festiwalu w Cannes, gdzie odbyła się jego światowa premiera. Jury pod przewodnictwem Stevena Spielberga przyznało filmowi główną nagrodę, Złotą Palmę, w uzasadnieniu pisząc: „absolutnemu arcydziełu filmowemu - śmiałej i pełnej pasji opowieści o miłości”. Wyróżnione zostały także aktorki, grające w filmie Abdellatifa Kechiche'a, który w absolutnie uniwersalny, nowoczesny i pełen emocji sposób ukazuje współczesną historię wielkiej miłości rozgrywającą się na przestrzeni wielu lat.

Film stał się głośny na całym świecie także za sprawą jednych z najśmielszych scen erotycznych w historii kina. „Przy nich momenty z „Ostatniego tanga w Paryżu” wyglądają na sztywne i staroświeckie” - pisali krytycy, doceniając jednocześnie ich szczerłość i piękno.

„Życie Adeli: Rozdział 1 i 2” zaczyna się, kiedy tytułowa bohaterka ma 15 lat i jest w liceum. Przeżywa pierwsze zauroczenie, pierwszy seks, miłosne rozczarowanie. Jedną rzeczą nie ulega dla niej wątpliwości: dziewczyny chodzą z chłopakami. Jej życie zmienia się jednak na zawsze, gdy pewnego razu spotyka Emmę, młodą kobietę o niebieskich włosach. To właśnie dzięki niej Adela odkryje swoje pragnienia i kobietę w sobie. Na oczach widzów Adela dojrzewa, poszukuje swojej życiowej drogi, gubi ją i znowu odnajduje...

Film przeznaczony dla widzów od 18 lat.

GŁOSY PRASY

„Życie Adeli: Rozdział 1 i 2” to wspaniała opowieść o miłości, którą nam – widzom – dane jest podpatrywać z ukrycia, historia głębokiego uczucia i wielkiej namiętności – od jej narodzin do samego końca.

Steven Spielberg, szef jury festiwalu w Cannes.

Złota Palma w Cannes dla „Życie Adeli: Rozdział 1 i 2” Abdellatifa Kechiche'a. Absolutnie zasłużona: to najbardziej świeży, bezpretensjonalny, a zarazem hipnotyczny film tegorocznego festiwalu. (...) to w pewnym sensie manifest bezpretensjonalnej młodości, z całym jej emocjonalnym i erotycznym rozgorączkowaniem, z jej nienasyceniem i niecierpliwością.

(...) Kechiche idzie tropem już znanym: jego film ma przecież coś z ducha „Do utraty tchu”, a jednocześnie z pamiętnych „Dzieciaków”. Czyli prostotę, bezpretensjonalność, a zarazem zdolność niezwykle przyglądania się młodym ludziom w ich własnym czasie.

Paweł T. Felis, „Gazeta Wyborcza”

Odkryciem filmu są aktorki. Adele Exarchopoulos i Lea Seydoux, których naturalność na ekranie stanowi wielką wartość i przesądza o sukcesie filmu.

Janusz Wróblewski, „Polityka”

Abdellatif Kechiche opowiada przepiękną historię tych dwóch kochanek, o przeznaczeniu i niedopasowaniu, o namiętności i tym, jak ta nieubłaganie z czasem wygasa niespiesznie i z czułością. Taką, którą widuje się na ekranie niezmiernie rzadko.

Karolina Pasternak stopklatka.pl

Kechiche potrafi opowiadać o głębokich przeżyciach emocjonalnych bohaterki bez uciekania się do stereotypów. Dzięki temu jego najnowsze dzieło jest jednym z najważniejszych obrazów o kobietach, jakie powstały w kinie w ostatnich latach.

Marcin Pietrzyk, filmweb.pl

Po prostu cud.

El Mundo

To jedna z najpiękniejszych historii miłosnych w kinie ostatnich lat. Miłości, z którą każdy może się identyfikować, rozpoznać w niej swoje związki. Bez względu czy jest się hetero, czy homoseksualnym.

Lynn Ramsay, członkini jury festiwalu w Cannes

Reżyser o filmie:

Co sprawiło, że postanowił pan swój piąty film zrealizować na podstawie powieści graficznej?

Film jest bardzo luźną adaptacją komiksu. To raczej kombinacja moich wrażeń z jego lektury z pomysłem na film, który chodził za mną od bardzo długiego czasu, sprawiła że poczułem potrzebę nakręcenia go właśnie teraz. Od 10 lat chciałem opowiedzieć o nauczycielce francuskiego, która jednocześnie jest pasjonatką teatru. Interesowało mnie przyjrzenie się kobiecej postaci, której zawodowa kariera jest też pasją i chce nią zarażać innych.

Jednocześnie ta nauczycielka musi jakoś radzić sobie z wpływem jej prywatnego życia – miłości, straty, rozstania – na to zawodowe. Podczas realizacji „Games of Love and Chance” w 2003 roku spotkałem wielu takich nauczycieli, zarówno mężczyzn, jak i kobiety. Byłem głęboko poruszony tym, w jak dużym stopniu praca jest ich powołaniem. Byli prawdziwymi artystami, oddanymi czytaniu, malarstwu, pisaniu...

Każdy z nas pamięta ze szkolnych czasów ten moment zwrotny, kiedy nauczyciel pasjonat zabrał nas na *ten* film, albo zachęcił do przeczytania *tej* książki i tym samym zasiał w nas ziarno powołania. Ale na końcu tamtego mojego scenariusza nie było spełnienia. Kiedy więc przeczytałem powieść graficzną Julie Maroh, historię wielkiej miłości między dwiema kobietami, z których jedna staje się nauczycielką, te dwa tematy się połączyły.

Powołanie i pasja to istotne rzeczy dla twoich bohaterek – dla jednej będzie to malarstwo, dla drugiej uczenie innych.

Bo takie podejście wydaje mi się bardzo zasadne i godne szacunku, szczególnie w przypadku tego rodzaju bezinteresownych powołań. Nie ma w nich potrzeby zyskania rozgłosu, uznania innych. Jestem pełen szacunku dla tych nauczycieli, którzy są głęboko zaangażowani w postępy swoich studentów. Stają się one częścią ich życia, dają im satysfakcję.

Pana film jest jednak przede wszystkim historią miłosną między dwiema kobietami.

Żeby opowiedzieć historię miłości między dwiema kobietami trzeba jak najściślej pracować z dwiema aktorkami. Ten rodzaj pracy jest dla mnie wyjątkowo ekscytujący i staje się coraz istotniejszy dla mnie jako reżysera.

Jak wybrał pan aktorki?

Najpierw spotkałem Leę Seydoux i uznałem, że będzie świetną Emmą. Łączy ją z tą postacią piękno, głos, inteligencja i poczucie wolności. Ale to, co było decydujące podczas naszych spotkań, to jej podejście do świata i ludzi wokoło – była bardzo wyczulona na to, co się wokół niej dzieje. Miała tę niezbędną społeczną świadomość, prawdziwe zaangażowanie w sprawy dziejące się obok. Wydało mi się też, że jest w niej coś arabskiego, rodzaj bliskowschodniej duszy. Dopiero później powiedziała mi, że jej przybrani bracia są Arabami. Lea idzie przez życie świadoma tego, co się dzieje. Oznacza to także akceptację ciągłych zmian. Ma to coś wspólnego z nomadyzmem i melancholią. To wszystko jest w tej bohaterce.

A Adelę Exarchopoulos?

Zorganizowaliśmy wielki casting, na który przyszła masa aktorek, ale z tego tłumu wyłowiliśmy Adelę, gdy tylko ją zobaczyłem. Poszliśmy na lunch do kafejki. Zamówiła tartę cytrynową i kiedy patrzyłem, jak ją je od razu pomyślałem: „to ona!” Ten sposób poruszania ustami, przeżuwanie. Jej usta są bardzo istotnym elementem filmu, zresztą dotyczy to obu bohaterek. To one budzą wszelkiego rodzaju uczucia i żądze. Usta, nos... to fragmenty twarzy, które w jakiś sposób na nas działają. Dla mnie był to początek wszystkiego.

Dlaczego zdecydował pan zmienić imię jednej z bohaterek z Clementine na Adele?

Bo chciałem, żeby bohaterka miała to samo imię, co aktorka. Myślę, że to pomogło jej jeszcze lepiej wejść w postać, zbliżyć się do niej. A mnie razem z nią. Miało dla mnie znaczenie także brzmienie imion postaci – Adela, Emma, Lea – wszystkie brzmią lekko, eterycznie. W dodatku Adele po arabsku znaczy sprawiedliwość, co bardzo mi się spodobało.

Sprawiedliwość w jakiś sposób odnosi się do wszystkich pana filmów. Tutaj dotyczy ona dwóch klas społecznych, z których wywodzą się bohaterki.

To faktycznie jeden z powracających tematów mojej twórczości, wręcz obsesja – na czym polegają różnice klasowe? Adela należy do klasy robotniczej. Z kolei Emma jest częścią elity. To intelektualistka, artystka. Każda z moich bohaterek jest na swój sposób ograniczona klasą, z której się wywodzi. To właśnie jest przyczyną problemów w ich związku, napięć, które w końcu prowadzą do rozstania. Bo klasa definiuje ich aspiracje. To nie kwestia ich homoseksualizmu, bardziej lub mniej tolerowanego, czy rozumianego, ale świat który je otacza staje się problemem.

Homoseksualna miłość w pana filmie, to miłość jak każda inna. Bez ograniczeń, które mogłyby wynikać na przykład z nietolerancji.

Nie jestem bojownikiem o prawa homoseksualistów. Nie próbuję go definiować i w żadnym momencie prac nad filmem nie mówiłem sobie „no tak, ale to są dwie kobiety...”. Opowiadałem po prostu historię pary. Nie widzę powodu, dla którego miałbym mówić konkretnie o homoseksualizmie. Szczególnie, że najlepszy sposób, by o nim mówić to pokazywać go, jak każdą inną historię miłosną.

Ale ta historia może mieć niesamowity, pozytywny, wpływ na postrzeganie homoseksualizmu. Szczególnie, że wyreżyserował ją francuski obywatel o arabskich korzeniach, a w krajach arabskich cały czas homoseksualizm jest sporym problemem.

Kiedy film był gotowy pomyślałem tylko „On może sprawić, że młodzi ludzie w Tunezji poczują się lepiej”. Rewolucja nie jest zakończona, dopóki nie jest też rewolucją seksualną.

Sceny seksu są w pana filmie kluczowe do zrozumienia, jak silna jest miłość między bohaterkami. Jak były realizowane?

Kręcąc je przyświecała mi jedna podstawowa myśl – chcę na ekranie oddać piękno, które widziałem przed swoimi oczami. Próbowaliśmy więc realizować je, jakbyśmy kręcili malarskie płótno, czy rzeźby. Spędziliśmy wiele czasu ustawiając światło tak, by całe to piękno wydobyć. Reszta była kwestią naturalnej choreografii dwóch ciał. Staraliśmy się, by te sceny były estetyczne, a jednocześnie miały seksualny charakter. To była ciężka praca. Odbyliśmy wiele rozmów, ale one prowadziły donikąd. Na planie wiele się rozmawia, ale w takich sytuacjach nie ma to wielkiego znaczenia, bo wszystko staje się przeintelektualizowane, podczas gdy rzeczywistość w tych

kwestiach jest bardziej intuicyjna.

W filmie tematowi miłości towarzyszy temat „romantycznej samotności”.

Rozstanie, pustka którą się po nim czuje, samotność której się doświadcza, kiedy nie jest się już kochanym, odczucie straty – wszyscy to przeżyliśmy. Wszyscy też to odczuwamy, ale nikt nie jest w stanie opisać bólu, który te uczucia powodują. Ale mnie najbardziej interesowało, że mimo bólu, życie toczy się dalej. Dlatego postać Adeli jest dla mnie heroiczna. Przetrawia to doświadczenie i idzie przed siebie, do celu który został jej przeznaczony.

Samotność, spowodowana złamanym sercem, budzi odwagę.

Podziwiam Adelę. To wolna kobieta, odważna, pełna poświęcenia i siły. Adele jest załamana i przygnębiona, ale nie daje tego po sobie poznać. Radzi sobie z tym. Zawsze gdy spotykam osobę tak odważną, czuję lekki niepokój. Osobiście chyba nie byłbym w stanie znieść tego z taką godnością, choć bardzo bym chciał. Wiele młodych kobiet ma w sobie taką siłę, wiarę w siebie.

Pański styl jako reżysera jest wyjątkowy – za wszelką cenę stara się Pan, żeby było ono tak naturalne jak to tylko możliwe.

Ważne by to, co znajduje się przed kamerą było tak naturalne jak to tylko możliwe. Oczywiście to zawsze jest sztucznie wykreowana sytuacja, ale trzeba starać się ograniczyć ten element sztuczności do minimum. To proces, w którym sprawdzam jak bardzo mogę zbliżyć się do „prawdy” o postaci, starając się pozbyć aktorstwa, wiedząc jednocześnie, że nie da się go całkiem pozbyć.

Czy na planie improwizujecie?

W scenach grupowych dialogi są bardzo precyzyjnie rozpisane. Ale staram się – choć mam wrażenie, że nie do końca udanie – nie narzucać nimi rytmu wypowiedzi. Ten powinien pojawić się naturalnie podczas zdjęć. To dla mnie ważniejsze niż sztywne trzymanie się scenariusza, który przecież narzuca nam pewną strukturę. Próbuję być maksymalnie otwarty na propozycje innych, wychodzić im naprzeciw, a nie niewolniczo trzymać się zapisanych słów. Można więc powiedzieć, że to co dzieje się na planie jest naturalnym przedłużeniem scenariusza, jego ewolucją. Uwielbiam patrzeć jak napisany tekst jest przetwarzany, jak aktorzy reagują na siebie.

Co dała Panu realizacja tego filmu?

Nie dała mi żadnych odpowiedzi, wręcz przeciwnie. Pojawiły się w mojej głowie kolejne wątpliwości i pytania dotyczące kobiet i ich postrzegania życia, nadziei, tajemnicy. Mam natomiast wrażenie, że być może kiedyś znajdę te odpowiedzi.

Dlaczego w podtytule filmu pojawia się „Rozdział 1 i 2”?

Bo nie znam kolejnych rozdziałów. Chciałbym usłyszeć od Adeli, co wydarzy się dalej.

Sylwetka reżysera:

Abdellatif Kechiche

Reżyser, scenarzysta i aktor pochodzący z Tunezji, a mieszkający od szóstego roku życia we Francji. Karierę w filmie rozpoczął w 1982 roku jako aktor, ale nie była ona spektakularna. Od czasu do czasu grał na ogół drugoplanowe postaci arabskiego pochodzenia, a jego największym osiągnięciem jest nagroda na festiwalu filmów francuskojęzycznych w Namur za rolę w „Biznes” z 1992 roku.

Jako reżyser zadebiutował w wieku 40 lat głośną „Winą Woltera” z 2000 roku, która pokazana została na festiwalu w Wenecji. Opowieść o emigrancie z Tunezji próbującym ułożyć sobie życie we Francji otrzymała tam m.in. nagrodę im. Luigi Di Laurentisa.

Każdy jego kolejny film budził coraz większe zainteresowanie festiwalu i publiczności na całym świecie. „Unik” z roku 2003 przyniósł Kechiche'owi nagrody na festiwalach w Buenos Aires, Stambule, Sztokholmie oraz prestiżowe francuskie Cezary dla najlepszego reżysera, za najlepszy scenariusz i film. Późniejsza o cztery lata „Tajemnica ziarna” zdobyła nagrodę Louisa Delluca, 4 nagrody na festiwalu w Wenecji i kolejne Cezary w tych samych kategoriach co „Unik”.

„Życie Adeli”, najnowszy film Kechiche'a, został zaproszony do udziału w festiwalu w Cannes, gdzie podbił krytyków i jury. Reżyser wyjechał z Lazurowego Wybrzeża ze Złotą Palmą, a odtwórczynie głównych ról z nagrodami aktorskimi.

Filmografia reżyserska:

2000 – Wina Woltera / La faute à Voltaire

2003 – Unik / L'esquive

2007 – Tajemnica ziarna / La graine et le mulet

2010 – Czarna Wenus / Vénus noire

2013 – Życie Adeli / La vie d'Adèle